

PIZDA!

št. 7
dec MMXVI

PIZDO! ustvarjajo prostovoljci in prostovoljke MISC INFOPEKA (Pekarna Magdalenske mreže).

Carla Abella,
hichi_ink,
Ioana Sileanu,
Kaja Fiedler,
Kaja Vidovič,
Katja Hren,
Lea Diana Dajčman,
Maja Repina,
Marek Šurkala,
Martina Fridl,
Matevž Hrženjak,
Michal Čerňanský,
Tina Podbevšek,
Tomaž Podbevšek.

MESTNA OBČINA MARIBOR

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT
URAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA MLADINCI

November 2016

Kaj potrebuješ, da se zadrugiraš? Vsaj dva_e prijatelja_ici ...

Zadruge imajo v Sloveniji dolgo in bogato zgodovino. Dolgo in bogato zgodovino povezovanja in delovanja na podlagi vrednot kot so odgovornost, zaupanje, pravičnost, solidarnost, odpričnost, skrb za druge in poštenost. Kljub različnim prevratom so bile, od ustanovitve prve, zmeraj prisotne v našem okolju.

Če zadružništvo v prvi vrsti povezuješ s Krekom in Reiffeisnom, se tvoj zgodovinski um ne moti. V drugi polovici 19. stoletja po koncu cehovske ureditve je nastala potreba po normalnejših, manj oderuških pogojih posojil, ustanovljena je bila prva posojilna zadruga. Do prve svetovne vojne so nastajale kmečke in potrošniške zadruge, ledino na gospodarskem področju pa je trla ključavniciarska zadruga. Po vojni je prišlo do razpustitve večine predvojnih zadrug, premoženje se je podržavljalo, a zadružništvo se ni razvijalo, kot je bilo pričakovano. V petdesetih letih se je razvoj kmetijskih zadrug precej pospešil, v šestdesetih pa ponovno upadel. Prišlo je do združevanj že obstoječih, z družbeno lastnino je bilo razvoj zadrug potrebno uravnovešati z razvojem drugih sektorjev, v sedemdesetih je bil sprožen nov val razvoja zadružništva, ponovno je bila ustanovljena tudi Slovenska zadružna zveza. Z osamosvojitvijo je bil sprejet nov zakon, katerega zadnja različica je bila objavljena pred sedmimi leti.

Naj se po tem kratkem zgodovinskem orisu premaknemo na tukaj in zdaj. Trenutno se interes za zadružni model zvišuje posebej med ustvarjalnimi umetnostmi, strokovno visoko kvalificiranimi poklici, prevajalcji in arhitekti, v oskrbi z ekološko hrano in turizmu. Vse od leta 2009 se število dolgotrajno brezposelnih vztrajno zvišuje, posledica brezposelnosti pa je navadno revščina in socialna izključenost. Statistike kažejo, da veliko ljudi pri nas živi na meji tveganja, prav tako visoka je tudi brezposelnost mladih. Družbeno ekonomski problemi se kopijo, potreben je premislek o najustreznejšem načinu spodbujanja delavskih in socialnih zadrug ter zadrug samozaposlenih proizvajalcev v Sloveniji. Prav zadruge so namreč sposobne stabilizirati in razvijati lokalna gospodarstva, spodbuditi uspeh lokalnih skupnosti, zagotoviti dostenjna in stabilna delovna mesta, ublažiti nepredvidljivost in padce trga. Ustvarjajo zaupanje in vključujejo najbolj ranljive skupine v družbi, saj ustvarjajo socialno učinkovitost preko pozitivnih socialnih in ekonomskih dejavnikov ter ohranjajo gospodarske dejavnosti in lokalne pristojnosti tam, kjer jih investorji ne bi. Zadruge vodi povsem drugo poslanstvo kot zgolj in samo dobiček. Nujno pa je, da že zaradi svoje narave nastanejo od spodaj navzgor, saj so le tako lahko učinkovite in sledijo vsem notranjim načelom. Za uspeh pa so seveda potrebne ustrezne javne politike, pravni okviri za spodbujanje zadrug, zakonodaja in podpora.

Lani decembra je bilo v zadružništvu na svetu zaposlenih 250 milijonov ljudi, od tega je bilo 11 milijonov članov_ic-delavcev_k, kar pomeni, da so hkrati lastniki_ce zadruge in njeni_e delavci_ke. Zadružna delovna izkušnja je tako preplet sodelovanja, družinskega občutka, močnega poistovetenja z lastnim podjetjem in občutkom ponosa – vrednot in ravnanj, ki težijo h krepiti gospodarske vzdržnosti podjetja. Če zadruge primerjamo z drugimi oblikami podjetji, je tudi v času kriz moč zaznati veliko večjo stopnjo odpornosti. Težijo namreč k ustvarjanju inovativnih strategij z organizacijskega, družbenega, vodstvenega in tehničnega vidika. Člani_ce-delavci_ke lahko v vseh okoliščinah sprejemajo hitre odločitve, ki imajo visoko raven legitimnosti, saj so sprejete demokratično. Pomembne so tudi horizontalne skupine in vzajemni subjekti, s čimer se krepijo zmogljivosti članov_ic in delavcev_k za izvajanje kratkoročnih in dolgoročnih ukrepov.

Zadruge demokratizirajo tako lastništvo kot gospodarstvo in zelo dobro rešujejo problem brezposelnosti in socialne izključenosti, saj zagotavljajo pravične in dostenanstvene načine delovnih razmer ter ustvarjanje in razdelitev bogastva. Ustanovitev zadruge pa je lahko tudi dober trajnostni odgovor na potrebe zaposlovanja mladih, še posebej v okljih, kjer so obeti za zaposlitev slabí. Zadruge mladim zagotavljajo dostojno delo zaradi demokratičnega lastniškega sistema, delavsko lastništvo pa je še posebej primerno za zagotavljanje bolj dejavnega in samostojnega mesta v družbi.

Pa za konec še, kaj pravno formalno zadruga sploh je. Glede na slovenski zakon o zadrugah iz 2009 je zadruga organizacija vnaprej nedoločenega števila članov, ki ima namen pospeševati gospodarske koristi in razvijati gospodarske ali družbene dejavnosti svojih članov_ic ter temelji na prostovoljnem pristopu, svobodnem izstopu, enakopravnem sodelovanju in upravljanju članov_ic. Smiselno bi ga bilo razširiti s priporočilom MOD o pospeševanju zadrag, in sicer s tem, da je avtonomno združenje oseb prostovoljno povezanih z namenom uresničevanja skupnih gospodarskih, socialnih in kulturnih potreb ter želja in to v obliki demokratično soupravljanega podjetja v skupni lasti. Pomanjkljivost zakona je tudi v tem, da ni navedenih zadružniških sektorjev ali tipologije, prav tako ni določb glede pravice zaposlenih do soudeležbe pri vodenju. Zadrugo lahko ustanovijo najmanj tri_je ustanovitelji_ce, najvišji organ odločanja je občni zbor (zbor vseh članov_ic), člani_ce iz svojih vrst tako volijo organe zadruge (upravni odbor, predsednik_ca in nadzorni odbor). Odločitve sprejemajo člani_ce in deležniki_ce, člani_ce z enakimi glasovalnimi pravicami, člani_ce imajo tako upravljavske pravice, deležniki_ce pa so delavci_ke, zaposleni_e, prostovoljci_ke in uporabniki_ce. V zadrugah so člani_ce in deležniki_ce običajno združeni, kar je ena ključnih značilnosti zadrug na splošno.

Zadružiraj se torej s svojimi prijatelji_cami, ne meči se v svet samostojnega podjetništva, start upov in nedostojnega dela, pač pa oblikuj svoje demokratično podjetje, ki bo hkrati združenje oseb, ki bo temeljilo na odgovornosti, zaupanju, pravičnosti, solidarnosti, odprtosti, skrbi za druge in poštenosti!

7 načel zadružništva:

- prostovoljno in odprto članstvo,
- demokratičen nadzor članstva,
- ekonomska participacija članstva,
- samostojnost in neodvisnost,
- izobraževanje, pridobivanje veščin in dostopnost informacij,
- sodelovanje med zadrugami,
- skrb za lokalno skupnost.

Napisano s pomočjo zloženke Združenja CAAP in Poročila Evropske konfederacije delavskih in storitvenih zadrag.

YOU BAD
BAD BAD
DOG!!!

Mediji

O medijskem prostoru lahko rečemo, da bolj ko razumemo, kako funkcioniра, bolj se začenjamо zavedati, da so ljudje, ki so v njem udeleženi, hkrati vir in predmet manipulacije
(Pierre Bourdieu).

Sodobna paradigma pravi, da je naša družba demokratična, odprta, vsestransko uravnotežena in takšni so tudi mediji. So objektivni, neideološki (oz. nadideološki) in njihov edini motiv in cilj je posredovanje objektivne resnice bralcem, gledalcem in poslušalcem.

Vendar pa se le redko kdo vpraša, kaj mediji sploh so in kdo z njimi upravlja? Vsi mediji obstajajo v velikem razcepu: na eni strani so to privatna podjetja, ki so podvržena željam in zahtevam lastnikov (npr. želja po profitu ali pa želja posredovati svojo resnico javnosti) ter upravljavcev, hkrati pa naj bi (v idealnem svetu) služili javnosti in so s tega vidika nekakšna javna dobrina. To pa daje tistim, ki z mediji upravljajo, veliko moč, saj nam podajajo modele za razumevanje sveta in realnosti, v kateri živimo – pravzaprav konstruirajo družbeno realnost. Mediji predstavljajo določene okoliščine kot pozitivne ali negativne, tem okoliščinam določajo pomembnost in vrednost. To torej pomeni, da mediji niso nevtralni,

nepristranski ali racionalni posredovalci družbenega dogajanja, ampak dejansko pomagajo reproducirati že izoblikovane ideologije. A lastniki medijev kljub vsemu niso alfa in omega, zelo veliko moč imajo tudi oglaševalci, ki plačujejo reklame (brez reklam ni profita) in tudi država, ki deli subvencije.

Pomemben faktor naj bi bili tudi avtorji novic – tj. novinarji, ki so največkrat na tapeti zaradi »pritranskega« ali »navijaškega« poročanja. A v praksi se hitro izkaže, da se novinarji močno prilagajajo, predvsem s pomočjo samocenzure, ne da bi jim bilo treba ukazovati, o čem lahko poročajo in o čem ne – to pa še posebej velja za današnji čas, ko predstavljajo »fleksibilne« in nestalne oblike dela že večino vseh zaposlitev, pri tem pa prednjači predvsem novinarski poklic.

Priča smo tudi vse večji koncentraciji medijev v rokah vse manjšega števila lastnikov – kar je neposredna posledica

---

delovanja prostega trga. V npr. ZDA je 90 % vsega, kar Američani preberejo, poslušajo in gledajo, v lasti šestih megapodjetij: Comcast, Walt Disney Company, News Corporation, Time Warner, Viacom in CBS Corporation. »Liberalizacija« (to besedo dandanašnji uporabljamo namesto fraze »nekaj privatizirati in narediti iz tega tržno blago«) lastniških omejitev je zaradi tega sporna, saj v praksi vidimo, da koncentracija lastništva in moči narašča v rokah nekaj zelo velikih mednarodnih podjetij. Večja »liberalizacija« oz. več konkurence na medijskem področju dejansko pomeni manj podjetij, ki postajajo vse večja – »povečevanje konkurence« torej dejansko prinaša manj konkurenco, ne pa več, saj velikani pokupijo ali iz trga izrinejo vse manjše medije. Najboljši primer tega dogajanja je Rupert Murdoch, ki je lastnik več kot 170-ih časopisov po vsem svetu. Leta 2003 so prav vsi izmed njih podprtli napad na Irak. Manj lastnikov pomeni tudi manj različnih vsebin. Čeprav je

privatno lastništvo medijev problem sam po sebi, je, čisto pragmatično rečeno, vsekakor bolje, da so mediji v lasti 200-ih podjetij in ne zgolj dveh.

Spregoroviti je treba še o oglaševalcih. Tako kot so novinarji pod pritiskom lastnikov, so lastniki pod pritiskom oglaševalcev (seveda zgolj tisti, ki jih žene želja po profitu; bogatim firmam, ki zgolj hočejo podajati svoje videnje sveta, je za oglaševalce vseeno). Pri medijih, ki jim oglaševanje predstavlja edini vir dohodkov, sta gledanost/branost in cena oglasnega prostora edina pomembna kriterija. Da lahko mediji pridobijo oglaševalce in s tem denar, morajo imeti potrošnike (gledalce, bralce), ki bodo te oglase videli. Če neka televizijska postaja nima gledalcev, to pomeni, da oglaševalec ne more dostopati do potrošnikov – zaradi tega neha oglaševati na tej tv postaji, ki tako ostane brez kapitala.

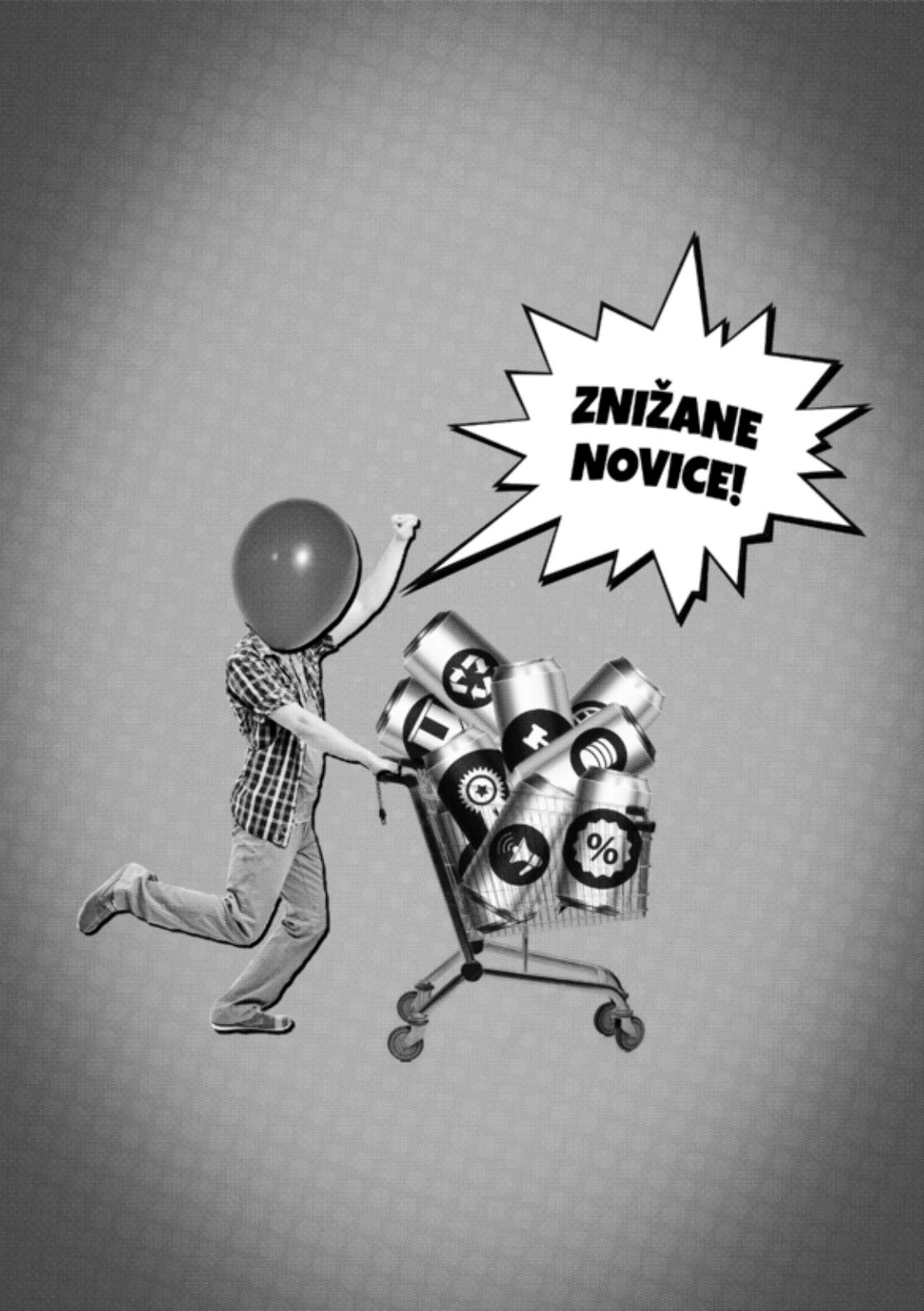
(Samo)cenzura

V svoji knjigi Monopoly: družabna igra trgovanja z mediji sta avtorja podala nekaj primerov (samo)cenzuriranih zgodb, ki jih vsako leto objavi ameriška Sonoma State University v okviru programa Censored.

Eden izmed najbolj odmevnih primerov se je začel odvijati leta 1996, ko sta novinarja (Steve Wilson in Jane Akre) za medijsko korporacijo Fox pripravila nekaj oddaj, v katerih sta kritično obravnavala rabo hormona BGH (Bovine growth hormone) pri vzreji krav, ki ga izdeluje podjetje Monsanto. Pri Foxu so jima (pod pritiskom Monsanta) naročili, da morata v oddaje vključiti tudi izjave predstavnikov Monsanta, čeprav so bile dokazano neresnične. Ker jih zaradi tega v svoje delo nista želela vključiti, so ju

pri Foxu odpustili, njunih oddaj pa niso nikoli predvajali. Zgodba je dobila epilog na sodišču – prvostopenjsko sodišče je razsodilo v prid novinarjev, prizivno sodišče pa proti njima. V sodbi je bilo zapisano, da zahteve po nepristranskem poročanju nimajo statusa pisanega zakona, ampak so to zgolj nenapisana pravila. To pomeni, da lahko vsak medij sam določi, ali bo o določeni zadevi poročal resnično ali ne. Prvi amandma ameriške ustave naj bi dajal medijem pravico do laganja in izkrivljanja dejstev.

**ZNIŽANE
NOVICE!**

Why do we expect so goddamn much from women?

Not good enough!

The US elections are over. We all know who the winner was, and most of us have our theories as to why he won. A lot of people were chanting the 'historical moment of the first woman president of the United States' in advance. Turns out they were wrong. A friend of mine told me that he doesn't care for a second about the first-woman-president argument, since Hilary was not 'his type of a feminist'. And I guess this is a common sentiment. But it's not what I want to talk about here.

This is not an article about the reasons why Hilary lost the presidency, nor is it an article about why Trump won. There have been many of those, and they are definitely both welcome and unavoidable. And I'm sure that everybody has their own view on these reasons already.

In this article I want to elaborate on gender, specifically on the gender biases that deem us to never really be quite 'good enough'. And I'm going to use Hillary as an example for that.

Just to reinforce my stance. I'm not saying that the main reason why Hillary lost is her gender. There were quite a few issues with her campaign, with her lack of message, with her establishment overall image, with her centrist, Wall Street driven views, with the superior message she sent by not being in touch with people etc. etc. But we have to admit that, as a woman, she could never be quite good enough for us.

We always hold women to such high standards, oftentimes double standards that it's remarkable that we even dare to leave our houses. And after all, we should fulfill our main duty and blessing on this earth, and that is to have kids, stay at home and nourish them. Right?

Well I hate to quote the US President-elect, but Wrong!

Not like that

Be more ladylike

From the beginning, Hillary was under attack for being... well for just being too much.

She was too robotic, and women are supposed to be warm, empathetic and kind. Under no circumstances can a woman lack facial expression, can she be focused on her message and not on smiling, nodding and being charming while she delivers it.

Her voice was too shrill. And shrillness reminds us of castrating, tough, nagging moms, wives and school teachers. They were there to put us in our places, to stop the fun and send us to our rooms to do our homework, to end the football night with the guys and go wash the dishes. They would not ooze charm and sexual energy, like a desirable woman is supposed to. A woman is supposed to have a calm, low-pitched, warm voice. Otherwise she's just nasty.

Act like a woman!

And yes, she was just too nasty. And by that of course I mean bitchy. You see, robotic is not good. But showing too much emotion is not good either. When she would take a firm stance against her opponents, she was just being mean. Of course a man is allowed to be snarky; sarcasm shows intelligence and wit. It shows humor, and it shows power. But not in the case of a woman. A sarcastic woman is catty. She is cold, tough, mean, and envious. She cannot be happy for other people's achievements. She's just bad-tempered.

But remember that a woman cannot be too emotional either. Especially if she wants to hold a position of power. If you show too much emotion, or god forbid you cry, than you are not stable enough to make important decisions. If you show emotion, you're hormonal. And everybody knows we cannot trust a woman on her period. Who knows, she might just push the button in a fit of rage!

When Hillary made a public appearance with Elizabeth Warren, all the press had to comment about were their matching blue pantsuits. Not their alliance, not their achievements (and Elizabeth Warren is pretty badass!), but their looks.

Women have to be presentable and feminine. But it's not even that simple. if you're butch, then you're not desirable enough and you have a questionable sexual orientation. If you're too feminine, or wear too much makeup, or clothes that are too sexy, you're superficial, slutty, or not intelligent enough. But one thing is clear: you have to be presentable. Especially if you want to hold a public position. Everybody will be watching, and everybody will feel entitled to comment.

Hillary was never cool enough. She was too much of a granny. But when she tried to loosen up, she was just too fake and ridiculous.

Samantha Bee has a great segment on how political commentators and show hosts were crowding to give Hillary unsolicited advice on just what kind of a person she needs to be so that people deem her worthy. she has to come across as tridimensional, she has to smile but not too much, she cannot laugh with the distinctive Hillary laugh, but she should be a good sport and show humor, she should convey warmth, she cannot shout, she cannot condescend, she cannot cough, she should 'humiliate him with a smile on her face' etc. etc. (source: Advice She Didn't Ask For | Full Frontal with Samantha Bee | TBS).

It is, of course, not just Hillary, but every woman who dares to want to do something with her life. We have to be empathetic and warm, we have to know how to listen, we have to lend a shoulder to cry on, we have to be the ones who do most of the emotional work, we have to put maternity first, we have to do most of the childcare, we have to be nurturers by nature, we have to be presentable, we have to be kind, we have to smile. While at the same time we need to be assertive, to know when and how to say no, to not show too much skin, but not too little either, to keep our emotions to ourselves, to not complain, to not fight, to be tough but not bitchy, and if possible, to not have periods but still bear babies!

We just have to be exquisitely perfect, but at the same time, you know, don't be so perfect.

And it's not just men that ask all these things out of women, it's women as well. We still live in a profoundly patriarchal world, and internalized misogyny leads women to judge themselves and others almost as much as men do.

And I wish I had a solution in mind, a possible one at least, but I don't. So I will just continue to try to point out and fight these stereotypes when I see them. And I'll start with the ones within myself.

CIKEL PREDAVANJ ROSINE ŠOLE DELAVSKIH PRAVIC ZA MLADE

Predavanje »Položaj prekarnih delavk pri načrtovanju družine«

Intervju z Anita Tolić, sodelavko Inštituta za delavske študije.

KDAJ TE JE TEMA PREKARNIH DELAVK ZAČELA ZANIMATI?

Že v prvem letniku faksa sem se ne le teoretsko, ampak tudi aktivistično angažirala. Takrat je bil problem z ministrom Zupanom in poskusom vpeljave šolnin. Tedaj smo na Filozofski fakulteti v Ljubljani protestirali, zasedli fakulteto in vzpostavili t. i. avtonomno tribuno kot nek kolektiv študentov, ki se bori proti privatizaciji javnega šolstva. Tisto je bil takšen moment aktivacije. Od takrat sem aktivna tako na teoretskem kot na aktivističnem področju in se ukvarjam z vprašanjem dela predvsem iz marksistične perspektive – teoretsko – in iz socialistične – politično. To sta perspektivi, skozi kateri presojam različne družbene fenomene.

ALI PRI SVOJEM DELU SREČUJEŠ ZGODBE ŽENSK, KI SO V OPISANI SITUACIJI?

Definitivno v vseh teh letih, prej kot študentka, vmes že zaposlena preko pogodbe za določen čas, imam sama tovrstne izkušnje, saj sem bila zaposlena v prodajalnem sektorju.

Po definiciji prekarnost predpostavlja osnovno negotovost za razliko od dostenjnega dela oziroma zaposlitve za nedoločen čas, ki zagotavlja vse socialne pravice, ki iz take zaposlitve izhajajo. Pri delu za določen čas, pri projektnem ali začasnem delu ali delu za polovični delovni čas te gotovosti definitivno nimaš. Torej ti je kakršnokoli dolgoročno načrtovanje prihodnosti onemogočeno. Tudi načrtovanje družine. Sama sicer še ne razmišjam o tem, ampak poznam precej primerov (osebno in tudi preko študija) žensk, ki se le na videz odločajo svobodno. Zakaj na videz? Ker dejanske izbire ni. Če si ekonomska odvisna oseba, ne le kot prekarka, ampak recimo da nimaš zaposlitve, da jo težko dobiš, kar je danes definitivno primer, je pa tvoj partner zaposlen, ne glede na odnos, ki ga s partnerjem imaš, ne glede na to, ali je to tvoje idealno življenje, ki si ga predstavljaš, je marsikatera prisiljena vztrajati s tem partnerjem, zato ker je to edina oblika gotovosti, ki jo ima. Vztrajanje pri nekih odnosih, načinu življenja, ki ni optimalen, ampak edina izbira, je definitivno regresija oz. pokazatelj, da ekonomska neodvisnost ni več dosegljiva.

SE PRAVI, DA JE TA ZGODBA KAR TVOJA ...

Jaz sem en primer, zato ker sem ženska, zato ker sem diplomirala nedavno. Najbolj cinično mi je to, da študentom očitajo, da so večni študenti, da študirajo do onemoglosti. Pri tem pa najverjetneje namerno, ker drugače ni dovolj močna ideološka manipulacija, izpuščajo neke pomembne dejavnike. Študentska napotnica je nek način, ki ti omogoča, da prideš do vsaj osnovnega načina za preživetje oziroma je fleksibilna do te mere, da lahko skačeš iz enega lokala v drugega, kot natakarca na primer, in dobiš službo. Zato vztrajaš, kolikor se le da, da izkoristiš to študentsko pogodbo. Po drugi strani pa te to delo ovira pri študiju, študij je zato podaljšan in diplomiraš kasneje. Ko končno diplomiraš, pa se znajdeš na trgu brezposelne delovne sile, ki neuspešno išče (do dve leti za ženske in moške) prvo zaposlitev.

KATERI JE PRVI KORAK K IZBOLJŠANJU POLOŽAJA ŽENSK?

Glavna rešitev je definitivno v kolektivni politični akciji. To pa predpostavlja politično opismenjevanje in terensko delo, kar pa v teh pogojih ni lahko. Težko je predvsem zaradi tega, ker je ideja individualizacije zelo močna. Vsak se čuti odgovornega za svoj položaj, ne vidi smisla v kolektivnih akcijah. Sindikati poročajo o vedno manjšem številu članstva. Verjamem, da nekdo, ki živi na minimalcu, za tistih 10 €, ki naj bi jih plačal sindikatu kot članarino, raje privošči svojim otrokom kakšno stvar več. Dolgoročni trend je, da se atomiziramo oziroma individualiziramo kot posamezniki in s tem izgubljamo na moči. Težko je potem pristopiti do posameznikov, ki so internalizirali ideologijo individualizma in ne verjamejo v kolektivno akcijo, jo razumejo bodisi kot preteklo izkušnjo bodisi kot prodajanje receptov, ki naj ne bi bili več veljavni za trenutne razmere, ker vendarle velja, *da sem jaz kriv, ker nisem dovolj naredil za svojo boljšo situacijo*.

ČE BI V ŽELJI SVETOVATI OZIROMA IZOBRAZITI MLADE PREKARKE, TEM MORALA SVETOVATI NAJ PREBEREJO ENO KNJIGO, ČLANEK, ŠTUDIJ ALI SPLETNO STRAN, KAJ/KATERA BI TO BILA?

O, zanimivo vprašanje, ker se mi definitivno pojavi plejada predlogov. Ampak če moram priporočiti eno zadevo in sva v Sloveniji, kjer gre za zelo specifičen položaj zaradi naše zgodovine in obnove kapitalističnega produkcijskega načina, ki se odvija od leta '90 naprej, bi definitivno priporočila delo Lilijane Burcar, letos izdano knjigo. Je prvo delo, ki res v širino in temelje obdela problem položaja žensk – retraditionalizacijo vloge žensk, repatriarhalizacijo družbe kot take. Definitivno čtivo, ki bi ga bilo smiselno in vredno prebrati.

**PRIDEN,
FLEKSIBILEN
DELAVEC**

A LA HUELGA COMPAÑERO

Chicho Sánchez Ferlosio

¡A la huelga compañero! no vayas a trabajar.
Deja quieta la herramienta es la hora de luchar:

A la huelga diez,
a la huelga cien,
a la huelga,
madre yo voy también
a la huelga cien,
a la huelga mil.

Yo por ellos madre y ellos por mi.

Desde el pozo hasta el arado,
de la fábrica al telar.

¡Vivan los trabajadores a la huelga general!

A la huelga diez,
a la huelga cien,
a la huelga,
madre yo voy también
a la huelga cien,
a la huelga mil.

Yo por ellos madre y ellos por mi.

Desde el gobierno del paro nos vamos a levantar
todas las trabajadoras es la hora de luchar.

A la huelga diez,
a la huelga cien,
a la huelga,
madre yo voy también
a la huelga cien,
a la huelga mil.

Yo por ellos madre y ellos por mi.

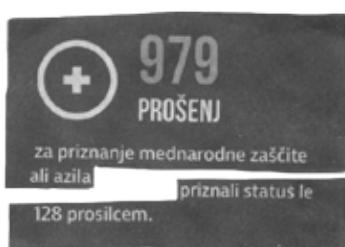
¡A la huelga compañera! no vayas a trabajar.
Deja quieta la herramienta es la hora de luchar:

A la huelga diez,
a la huelga cien,
a la huelga,
madre yo voy también
a la huelga cien,
a la huelga mil.

Yo por ellos madre y ellos por mi.

Kako je mogoče?

Kako je mogoče, da se nekdo počuti vrednejšega in bolj zaslужnega? Kako je mogoče, da je eno življenje pomembnejše od drugega? Kako je mogoče, da vedno in povsod obstajamo *mi* in obstajajo *oni*? Kako je mogoče, da je privilegij biti rojen v miru in blagostanju tako prekleti samoumeven? Kako je mogoče tako drastično pomanjkanje empatije in sočutja? Kako je mogoče iz absolutnega območja udobja s popolno lahkoto zanikati pravice, svobodo in vsaj malo boljše življenje milijonom tistih, ki takšnega udobja nikoli ne bodo (s) poznali? Kako si je mogoče pogledati v obraz – posamezniku, skupnosti, narodu, državi, povezavi držav – in ostati ravnodušen? Kako je mogoče, da banalnost zla tako redko trči v čeri dobrega, ki naj bi bile – če gre soditi po vsespolni količini retorične in digitalne etike ter morale (te druge je toliko, da je kar dvojna) – posejane precej na gosto? Kako se je mogoče, na drugi strani meseca, le zgražati in v lastnem duševnem in čustvenem miru govoriti o tem, da je "nujno treba nekaj storiti", a potem, vedno znova, ostane le pri besedah ali medmrežni iluziji modernega aktivizma, te epidemične in neozdravljive bolezni "moderne" leve? Kako je mogoče, da so po dolgoletni diktaturi politične korektnosti, ki je po deželi udarila z učinkom bumeranga, v javnem diskurzu zavladala ksenofobija, rasizem in nacionalni egoizem? Kako je mogoče mater, ki je s triletno hčerko v naročju v upanju na odrešitev prehodila več tisoč kilometrov, razglasiti za teroristko? Kako je mogoče izobraženega urbanega mladeniča ali izčrpanega starca, ki je ostal brez vsega, označiti za grožnjo naši Evropi? Kako je mogoče razsojati o tem, kdo je primeren in kdo neprimeren za bivanje na izbrani celini? Kako je mogoče brez globokega sramu in občutka krivde spremljati kalvarijo beguncev ter neopisljivo tragične človeške usode ob tem "prevajati" v patološke ideološke konstrukte? Kako je mogoče?

Boštjan Videmšek, Na begu, 2016.

Bruselj in Ljubljana sta v prvih mesecih letosnjega leta storila vse, da bi ljudem, ki žejo iz vojn, prepričila prihod v Evropo. Najprej z zaprtjem tako imenovane balkanske begunske poti, nato še s sprejetjem evropsko-turskega »begunskega dogovora«, s katerim se je EU za (še neizplačanih) šest milijard evrov znebila odgovornosti za sto tisoč živeljenj in jih izročila v roke iz dneva v dan bolj avtoritarne in manj varne turške države.

Nevarni

neverodostojni

krvav,
Terorizem
napada

greh.
utonil v pozabó

obupani
kradejo

zapirajo

boji
odpadkov

NORDSTJ

zverinjak

zločin

strašno
Vprašanje

Streški obračun

Zaostritve

»Nočem biti živa

velikani, gledamo
ruševinam v oči"

ni prav

mrtev!

bitki

strah

Otroci
imigranti

SO LJUDJE

ŽRTVE

Iz drugega sveta
in drugega jezika

SO LJUDJE

nemoguče

število napak

bitka

žice

kradla
naj bi

Moteči

Ločitev

Talci

razbil

Katastrofa

življenje

v strahu

boj

način

MAJOR SA
SLOWLY
WITH THE
VIETNAMESE
2000 TO 2001
THE

"I'M SO FUCKING BAD AT CHOOSING TITLES

I disliked my legs. They were not nice. They were not thin. They were not feminine. It is curious because we almost always associate them with delicateness, like a small flower in smooth colors. If I were a flower, I would be a gorse. Big, with a strident color and a strong trunk. The trunk of the gorse is thick, as are my legs.

When I was 7, I learned that I had a big ass. Some kid told me, to make fun of me. I had never noticed it before. But that day I did. And I realized it was true. My ass was bigger than the rest of the girls'. That day I started not liking my ass. It is not that I loved it before. I did not think a lot about it. It was nothing more than the place where I sat. But that day I opened my eyes: I had an ass. And it was fat, ugly and big.

I don't know if I told you that I was 7.

So I grew with the complex of having more twins than a soccer player, and more ham than a herd of pigs, and an ass big like the world. And I was careful to cover my legs (these strong and straight legs that my grandmother gave me) and disguise my ass (which was frustrating beyond a total waste of time). Growing up eating bread and chocolate for lunch and steak and fries for dinner, 24x7 ... people, there are no leggings in existence which can repair or reduce that.

But hey, we all changed. Something.

I still have thick legs and an ass with its own gravitational field. That has not changed. I've changed. And it's not like now I don't mind. Now... Now I like my legs and my ass.

Now... I dare say? Now, I'm proud.

I'm proud of my legs, they lead me, carry me, make me jump and run and do cartwheels. They climb cliffs, and dip in the river, and they put me in the ways that supposedly are not for me. And they don't give a fuck.

Tell me, isn't this something to be proud of?

And my ass. Possibly one of the softest and comfortable places on the planet. There are no Ikea sofas which can compare. Here we are talking about other qualities. And I'm talking when it is quiet. You should see the moves when the music plays, how it leads me and makes me dance even when I don't want to.

And without music. You should see how it moves.

And then, isn't this something to be proud of?

You are going to laugh, but sometimes when I get up and step in front of the mirror of the entrance to the toilet in panties and T-shirt, I dance. Move my body, move my legs, I think to myself: "What a great design!"

There was a time when I was at war with my body. I couldn't look at myself in the mirror. Now there are even days when I wink at myself... Not every day of course. But sometimes, yes. I don't know what exactly changed. Time passed, feminism came with all those brave, caring, strong women who had given me so much and so good. Maybe I saw myself in their eyes, I don't know.

But I know that one day I looked at myself and liked what I saw.

I saw myself strong like my legs, and I saw myself immense like my ass.

Tell me, isn't this something to be proud of?

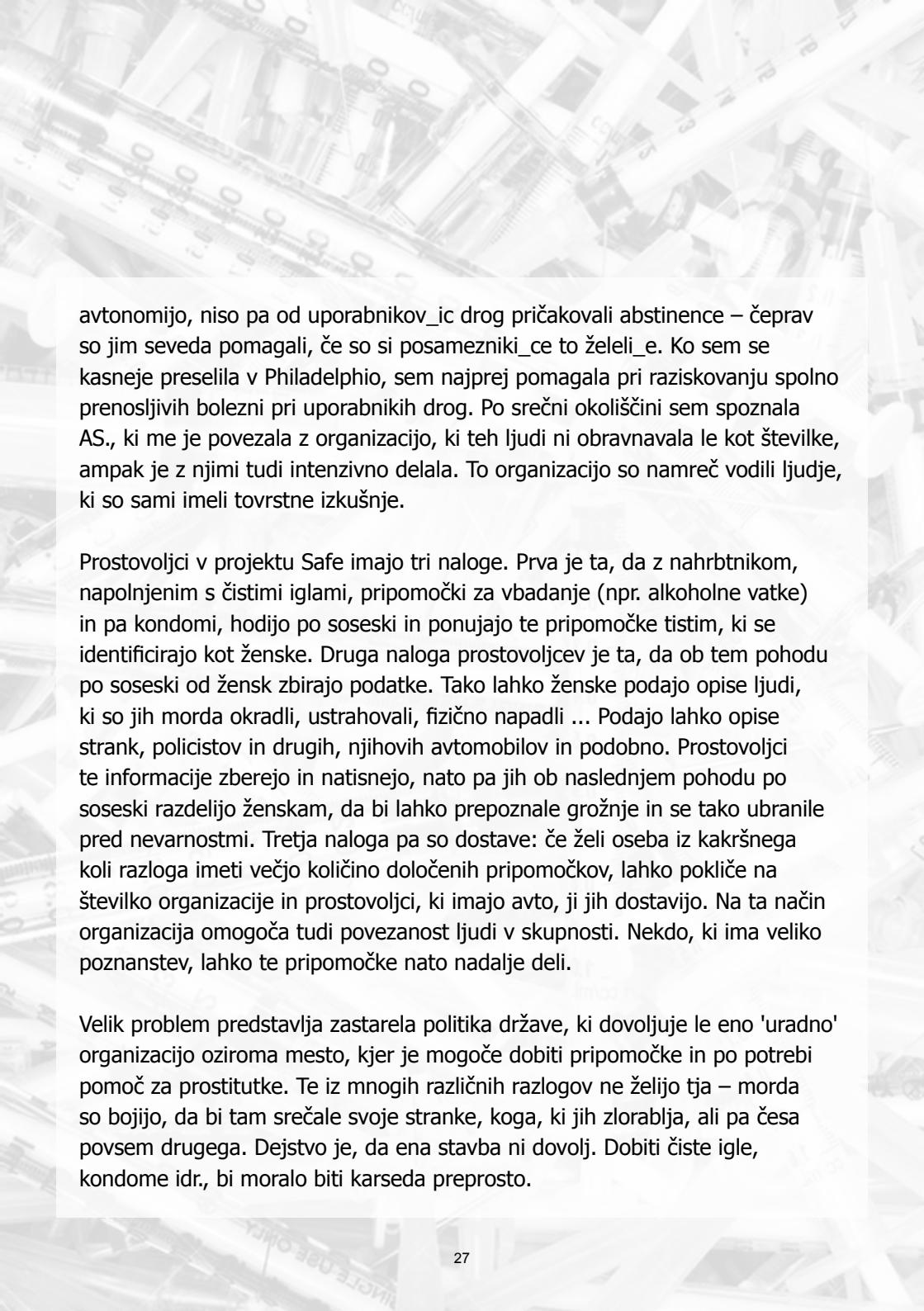
PROJECT SAFE

Kensington, okrožje v Philadelphiji, ZDA, je zlasti poznan po drogah, prostituciji in kriminalu. A čeprav je odvisnost od drog izjemno pereč problem, je v okrožju uradno dovoljena le ena organizacija, ki prostitutkam nudi kontracepcijo in ki odvisnikom nudi sterilne igle. Takšna restriktivna politika države pa v situaciji, ki danes vlada v tem okrožju, ne zadošča več. V želji, da bi odvisnikom in spolnim delavkam bolje pomagali, so se posamezniki organizirali in nastal je Project Safe – organizacija, ki s pomočjo prostovoljev želi z drugačnim pristopom izboljšati razmere v območju in povezati skupnost.

Poleti 2016 sem z dvema izmed prostovoljk, ki sodelujeta v tem projektu, opravila pogovor, v katerem sta natančneje pojasnili načela in delovanje letega.

AP, ameriška državljanka, je bila rojena v Portoriku. Diplomirala je iz antropologije in javnega zdravstva.

AP.: Ko sem še živila v Portoriku, sem poleti sodelovala z organizacijo, kjer smo pomagali revnim, a sem imela precej neutemeljene predstave in predsodke glede ljudi, ki so prišli prosit za denar in so bili očitno zadrogirani. Nisem vedela, kaj naj si mislim o njih. Nekateri ljudje so zagotavljalni, da jim ne bi dali ničesar, saj vse porabijo za droge, nekateri bi jim dali le hrano, spet drugi pa so trdili, da bi jim darovali, kolikor bi jim pač lahko. Da bi se rešila predsodkov, sem po prihodu v New York postala prostovoljka v organizaciji, ki je odvisnikom zagotavljala čiste igle. V tej organizaciji so se držali načela t.i. 'harm reduction', po katerem je abstinanca le skrajna možnost znotraj celotnega spektra možnosti. Na drugi strani tega spektra so redno jemanje nevarnih drog, pitje in jemanje le-teh pred vožnjo, izmenjava igel ipd. Med obema skrajnima možnostma pa obstaja še mnogo drugih. Premik od uživanja drog in medsebojne izmenjave do uživanja drog brez uporabe istih igel je že velik korak k izboljšanju. Namen organizacije je bil pomagati ljudem doseči

avtonomijo, niso pa od uporabnikov_ic drog pričakovali abstinence – čeprav so jim seveda pomagali, če so si posamezniki_ce to želeli_e. Ko sem se kasneje preselila v Philadelphio, sem najprej pomagala pri raziskovanju spolno prenosljivih bolezni pri uporabnikih drog. Po srečni okoliščini sem spoznala AS., ki me je povezala z organizacijo, ki teh ljudi ni obravnavala le kot številke, ampak je z njimi tudi intenzivno delala. To organizacijo so namreč vodili ljudje, ki so sami imeli tovrstne izkušnje.

Prostovoljci v projektu Safe imajo tri naloge. Prva je ta, da z nahrbtnikom, napolnjenim s čistimi iglami, pripomočki za vbadanje (npr. alkoholne vatke) in pa kondomi, hodijo po soseksi in ponujajo te pripomočke tistim, ki se identificirajo kot ženske. Druga naloga prostovoljev je ta, da ob tem pohodu po soseksi od žensk zbirajo podatke. Tako lahko ženske podajo opise ljudi, ki so jih morda okradli, ustrahovali, fizično napadli ... Podajo lahko opise strank, policistov in drugih, njihovih avtomobilov in podobno. Prostovoljci te informacije zberejo in natisnejo, nato pa jih ob naslednjem pohodu po soseksi razdelijo ženskam, da bi lahko prepoznale grožnje in se tako ubranile pred nevarnostmi. Tretja naloga pa so dostave: če želi oseba iz kakršnega koli razloga imeti večjo količino določenih pripomočkov, lahko pokliče na številko organizacije in prostovoljci, ki imajo avto, ji jih dostavijo. Na ta način organizacija omogoča tudi povezanost ljudi in skupnosti. Nekdo, ki ima veliko poznanstev, lahko te pripomočke nato nadalje deli.

Velik problem predstavlja zastarela politika države, ki dovoljuje le eno 'uradno' organizacijo oziroma mesto, kjer je mogoče dobiti pripomočke in po potrebi pomoč za prostitutke. Te iz mnogih različnih razlogov ne želijo tja – morda so bojijo, da bi tam srečale svoje stranke, koga, ki jih zlorablja, ali pa česa povsem drugega. Dejstvo je, da ena stavba ni dovolj. Dobiti čiste igle, kondome idr., bi morallo biti karseda preprosto.

Ključni vzrok vseh teh težav je v tem, da sta spolno delo in uporaba drog kriminalizirani in prav tako tudi posamezniki, ki to počnejo. Organizacija Project Safe mora tako pogosto delovati prikrito, saj jo ovirajo zakoni. Pravilo je, da je dober uporabnik drog ta, ki jih ne uporablja – in temu cilju so namenjena vsa sredstva. Vendar pa to za mnoge ljudi ni prvi korak, ampak morda šele zadnji, ali pa do tja nikoli ne pridejo.

AS. je medicinska sestra pakistanskega porekla, ki je še posebej veliko delala z uporabniki drog. Med njene naloge spada tudi terensko delo: uporabnikom mora pojasniti, kako jemati drogo, kje vbosti in kje ne. Poleg tega pa dela tudi kot prostovoljka. Trenutno pomaga beguncem v squat kliniki v Grčiji. Pomembnost projekta vidi predvsem v vlogi, ki jo ima ta pri povezovanju žensk v skupnosti.

AS.: Projekt je še posebej pomemben za sodelovanje med ženskami. Organiziramo namreč tudi skupne večere žensk – takrat se dobimo, gledamo TV, se sprostimo, se učimo obrambnih veščin ipd. Gradimo skupnost. Vzpostavili smo tudi dialog s podobno organizacijo v Kalkuti, kjer so se prostitutke, ki so bile prej popolnoma brez pravic, povezale in vzpostavile močno skupnost, njihovi glasovi pa so tako postali slišani. Enako poskušamo doseči mi. Trenutni zakoni delujejo proti prostitutkam in uporabnikom drog. Velik del projekta Safe je spreminjanje trenutnega stanja na tem področju.

Po bližnjici tudi do vrele vode

LEVO

- SSVUJD je delovna skupina, ki na mestni ravni povezuje predstavnike in zborov posameznih samoorganiziranih četrtnih in krajevnih skupnosti v Mariboru.
- Delovna skupina se ukvarja s proučevanjem delovanja občinskih podjetij tako, da pregleduje njihova finančna in druga poročila ter sledi njihovemu poslovanju.
- Pri pregledovanju poslovanja Mariborskega vodovoda je SSVUJD odkril številne kršitve in nepravilnosti. Dokument z vprašanji o nejasnostih in napakah so najprej naslovili na Mariborski vodovod in Mestno občino Maribor (MOM). Odziva kljub večkratnim pozivom ni bilo.
- 2. 7. 2015 je SSVUJD poslal dopis vsem manjšinskim delničarjem Mb vodovoda (18), s katerim je skušal opozoriti na nepravilnosti, ki so jih izvajali organi družbe in večinski delničar MOM.
- Na osnovi zgornjega dopisa je bila osnovana odškodninska tožba v višini 100.000 evrov, s katero je Mb vodovod tožil člena SSVUJD-a, ki je v imenu sveta podpisal dopis.
- Mariborski civilni družbi je bilo tako sporočeno, naj se ne vtika v delovanje javnih podjetij v mestu, saj jih lahko doletijo drastične denarne kazni.
- Skupaj s tožbo je tožnik (Mb vodovod) od sodišča zahteval izdajo začasne odredbe, na podlagi katere se tožencu prepove kakršnokoli »blatenje tožnika« in da ga sodišče za vsako kršitev prepovedi denarno kaznuje.
- Izdajo začasne odredbe je sodišče tožniku zavrnilo na prvi in drugi stopnji.

KO PRITEČE VRELA VODA
ZA ČAJ

- Hčerinska družba MID d. o. o. je po dobrih dveh letih v stečaju (Mb vodovod je kot lastnik izgubil ustanovitveni kapital 30.000 evrov in velik del posojila).
- Družba NIPA d. o. o., ki je bila dokapitalizirana (kapitalski delež Mb vodovoda je znašal 175.000 evrov), je imela v letu 2015 za 322.799 evrov izgube.
- Pri ustanavljanju družbe MID d. o. o. in dokapitalizaciji NIPE d. o. o. je bil kršen tako zakon kot tudi statut.
- MID d. o. o. je bila ustanovljena več kot dva meseca in pol preden je skupščina družbe Mariborski vodovod d. d. spremenila statutarno določilo o razširitvi dejavnosti družbe na ustanavljanje hčerinskih družb in vlaganje kapitala v druge družbe.
- Ko je bila družba NIPA d. o. o. dokapitalizirana, je bil statut sicer že spremenjen. Toda za spremembo statuta sta glasovali samo dve občini: Mestna občina Maribor in Občina Miklavž na Dravskem polju, kar je zelo daleč od statutarno zahtevanega soglasja devetnajstih ustanoviteljic. Za spremembo ali razširitev dejavnosti je potrebno soglasje ustanoviteljic.
- Zelo strogo načelo odločanja s soglasjem ustanoviteljic-delničark je torej v statutu zapisano skladno z Zakonom o gospodarskih družbah (ZGD-1).
- Očitno nihče ni prebral lastnega statuta in so zato vsi predstavniki z direktorjem in nadzornim svetom neposredno odgovorni ter sokrivi za nastalo finančno škodo.
- Da se takšne stvari ne bi ponavljale, je najbolje, da se sporno določilo o ustanavljanju hčerinskih družb in vlaganju kapitala v druge družbe iz statuta izbriše.
- Še posebej je potrebno poudariti tudi kršitev zakona. Člani nadzornega sveta so potrdili ustanovitev družbe MID d. o. o. na osnovi ustnega dogovora med županom MOM in direktorjem družbe. Večinski delničar se je tako vpletel v poslovanje družbe, kar je nezakonito.
- Kršitev predpisov tako statuta kot zakona v Mariborskem vodovodu d. d. so tako obsežne in neverjetne, da bi jih lahko imeli za šolski primer kršitev, ki jih ZGD-1 s svojimi določili skuša preprečiti.

SPODAJ

- Okrožno mariborsko sodišče je dne 22. 8. 2016 zavrnilo tožbeni zahtevek Mariborskega vodovoda v tožbi zoper člana SSVUJD-a.
- Mariborski vodovod se je sedaj na sodbo pritožil, kar povečuje stroške postopka in plačilo sodne takse.

DRAGOCEN BABIČIN NASVET

Mariborski vodovod ZAPRAVLJA davkoplačevalski denar za ustrahovanje občanov_k.

V Mariboru živi pod pragom revščine odstotek ljudi.

Odstotek iz leta v leto grozljivo narašča.

Občani_ke imajo pravico vedeti, kako se porablja njihov denar.

Osnovni cilj javnih podjetij ni dobiček, temveč stremenje k družbenim interesom!

Maribor, jutri kuha Hannibal

JAVNI DENAR
DAVKOPLAČEVALCI

Dobrodošli na mariborski univerzi,

kjer je nadlegovanje na delovnem mestu povsem sprejemljivo in se ga ne problematizira. Četudi komisija soglasno ugotovi utemeljenost prijave zoper storilca, je za našega rektorja popolnoma sprejemljivo da ta ostane na vodstvenem položaju in skrbi za promocijo ter odnose z javnostmi. A ni ostalo zgolj pri tem, rektor je namreč kaznoval osebi, ki sta nadlegovanje prijavili – in ju degradiral na slabše plačano delovno mesto. Prav tako se je lotil predstavnico VŠS Marijo Javornik Krečić. Ker je preglasno opozarjala na sporno ravnanje, je Tičar proti njej sprožil zasebno tožbo. Rektor Igor Tičar se ne zaveda učinkov, ki jih lahko sprožajo njegove odločitve, ali pa ga ne zanimajo. Za kakršnokoli odgovornost še ni slišal. Gospod Tičar je nad vsemi in zakaj bi torej moral prestižni elitni rektor upoštevati mnenje komisije ali preprečevati nadlegovanje na delovnem mestu in neenako obravnavanje spolov. Vodstvo mariborske univerze je dalo javnosti vedeti, katere vrednote so sprejemljive na fakultetah in da ljudje na položajih lahko počnejo karkoli. Za enakopravnost spolov akademiki, študentski funkcionarji in ŠOUM še niso slišali. S svojo neodzivnostjo in zvezji z afero Lorenčič le prikimavajo vse večji neenakopravnosti. Z zatiskanjem oči podpirajo patriarhalno dominacijo ter nenehno reproduciranje neenakopravnih družbenih odnosov, ki so škodljivi za vse. Rektor je izpeljal reorganizacijo univerze, ki naj bi, kot so pojasnjevali v preteklosti, racionalizirala in optimizirala delovanje rektorata. Brez delovnega mesta sta ostali žrtvi mobinga in nadlegovanja. Vam smrdi zadeva po maščevanju? Obtožiš svojega sodelavca nadlegovanja, mobinga itd., vodja ne ukrene ničesar, čez pol leta pa te čaka premestitev na drugo delovno mesto. Zato smo 5. 12. v sodelovanju z Iskro ter Ženskim lobijem Slovenije sklicali protest ter okroglo mizo z naslovom Kako strpni smo do nasilja in kako nestrpni do žrtev? Za pomoč pri obveščanju študentov smo se obrnili na študentske svete, tutorje in študentska društva – nekateri so se odzvali, večinoma pa so nas odpravili z besedami, »da smo preveč politični« oziroma da naj »spizdimo«. Študentski svet FF niti ni želel deliti dogodka na svoji fb strani, saj trdijo, da so nevtralni (tudi ko se kršijo osnovne človekove in delavske pravice). Prav tako so pozvali tutorje, naj dogodka ne delijo med študente_ke.

Slomškov trg 15
2000 Maribor, Slovenija

Odpovedali smo vsi. Akademike je lahko sram! Pasivnost na mariborski univerzi, tudi s strani študentov, je nepopisna. Komu se sploh še lahko reče intelektualcev? Očitno nismo sposobni empatije, kritičnega pogleda in delovanja v smeri spremnjanja sveta na boljše. Faksi so polni egoističnih in arogantnih mladostnikov in vase zagledanih profesorjev. Vsi delajo za lastni profit in napredovanje po družbeni lestvici. Notranja motivacija študentk in študentov je le visoka ocena, ne glede na to ali se pri tem naučijo kaj bistvenega ali se zgolj piflajo neumnosti. Vse druge dejavnosti pa opravljajo predvsem z željo po dodatnih točkah na izpitu ter vse opevanih kompetencah, ki jim bodo prinesle službo z visoko plačo. Slednje je še vedno iluzija, s katero nas pitajo delodajalci, ministri, mi pa v nju še vedno trdno verujemo. Čeprav je na trgu dela 100.000 za 1000 slabo plačanih prostih pozivati vse tovariše in do najstarejših, da se udarijo s pestjo se začnejo oživitev blodijo po fakultetah.

brezposelnih, ki se poteguje delovnih mest. Zato želim tovarišice od najmlajših predramijo, po mizi in boriti za zombijev, ki slovenskih

napredek

3
153 661 143 01⁴₅

DAME IN
GOSPODJE,
IMAMO
ZMAGOVALCA.
NAJVEČJI
MIZOGIN LETA
JE
...

Akcija

Uležana govedina iz SLOVENIJE

... za prste obliznit :)

Izbrani kosi govejega mesa mladih teličk, ki imajo izrazito mehkobo in polno aromo.

NEKDO JE ODPRIL VRATA V HLEV.
NOTRI JE TELIČEK, ČISTO BEL.

KD SE BO STORIL BELI DAN,
BO MORAL BITI ZAKLAN.

SVETA BARBARA JE VSTOPILA.
PRIŠLA JE, DA GA BO TOLAŽILA.

TELIČEK PA JE TAKO VESEL.
ČISTO MAGHEN JE, ČISTO BEL.

PRIME GA ZA GLAVO, BOŽA GA.
ON JI DOLGE PRSTE SESA.

CELO NOČ JE PRI NJEM OSTALA.
CELO NOČ JE PRI NJEM JOKALA.

TELIČEK JE POTO LAŽITI NE ZNA.
NJENE BOLEČINE NE POZNA.

Zorjena v
kontroliranih
pogojih v
mesnicah Tuš.

M. KOMELJ

Združimo se!

Z uspešno prijavo na javni razpis "Spodbujanje aktivnega državljanstva mladih za večjo zaposlenost 2016-2018", sklop A-Regionalni projekti, vzhodna kohezijska regija, smo v Pekarni Magdalenske mreže v oktobru 2016 pričeli z izvajanjem vsebin projekta Združimo se!

Predmet projekta so teoretična in praktična usposabljanja za nezaposlene mlade v mladinskih centrih in na dveh srednjih šolah, s katerimi jih želimo spodbuditi k aktivnemu državljanstvu preko opolnomočenja na področju delovnega prava in zavedanja o nevarnostih prekarnega dela ter jih spodbuditi k ustanavljanju delavskih, storitvenih in socialnih zadrag kot podjetij, ki omogočajo trajnostne zaposlitve za mlade zlasti v regijah, kjer se soočajo s slabimi obeti za zaposlitev.

Skozi projekt želimo posredovati za mlade relevantne vsebine na področju zaposlovanja in aktivnega državljanstva ter spodbuditi odločevalske organe na državni ravni k ustvarjanju bolj ugodnih in podpornih okolji za zaposlovanje mladih preko sprejemanja strateških dokumentov in usmeritev, ki bodo olajševali ustanavljanje in razvoj (mladinskih) zadrag. Z usposabljanji in vsebinami želimo mladinsko polje napraviti enega izmed pionirjev, ki bo, kot marsikje v tujini, pomagalo reševati probleme brezposelnosti in socialne izključenosti s spodbujanjem pravičnih in dostojanstvenih načinov delovnih razmerji, ustvarjanjem in porazdelitvi bogastva ter demokratizacijo lastništva in gospodarstva. Zadruge namreč lahko mladim zagotovijo dostojno delo, prav zaradi skupnega demokratičnega lastniškega sistema, delavsko lastništvo pa je še posebej primerno za zagotavljanje bolj dejavnega in samostojnega mesta v družbi.

Do konca letošnjega leta se s partnerji posvečamo pripravi in razvoju različnih modelov neformalnega izobraževanja, ki jih bomo izvajali v letu 2017 in 2018. V Pekarni Magdalenske mreže pripravljamo model neformalnega izobraževanja mladih z vidika kritične pismenosti na temo sistemskih razlogov za vse večjo prekarnost in brezposelnost mladih ter ozaveščanja o pomenu boja za delavske pravice. V Centru alternativne in avtonomne produkcije snujejo model izobraževanja o zadružništvu, v Organizaciji za participatorno družbo pa pripravljajo model, preko katerega bomo mlade ozaveščali o participatorni ekonomiji. Namen razvoja neformalnih modelov izobraževanja mladih je, da ustvarimo prenosljivo formo, ki se lahko prenaša in jo lahko izvajajo še drugi izvajalci. Vsebine tako ne bodo vezane le na čas izvajanja projekta, v okviru katerega bomo izdali tudi priročnik, ki bo združeval vse razvite modele, teoretična ozadja, iz katerih izhajajo, in napotke ter orodja za izvajanje. V zaključni priročnik bo vključena tudi analiza stanja prekarnosti mladih v Sloveniji, ki jo bodo v letu 2016 pripravili v Sindikatu Mladi +. Poleg pregleda stanja na področju prekarizacije v Sloveniji bo posebni poudarek na socialnih in delavskih pravicah posameznikov _ic v različnih oblikah dela. Cilj analize je ugotoviti, katere oblike dela in predvsem ustvarjanje novih zaposlitev imajo pozitivne učinke na posameznike_ice v teh zaposlitvah ter družbi širše.

V letih 2017 in 2018 bomo program skozi teoretična in praktična usposabljanja za nezaposlene mlade izvajali v vzhodni kohezijski regiji, in sicer trikrat v Mariboru (MISC INFOPEKA), v Gornji Radgoni (MC Gornja Radgona), Murski Soboti (MIKK Murska Sobota) in Postojni (MC Postojna) ter trikrat delavnice kritične pismenosti na temo delavskih pravic, pomena prekarnega dela in delavnice o zadružništvu in zadugah za dijake_inje četrthih letnikov Gimnazije Ravne na Koroškem in Gimnazije Ptuj.

Usposabljanja za nezaposlene mlade bodo sestavljena iz predstavitve programov za spodbujanje aktivnega državljanstva in/ali večjo zaposljivost mladih; delavnic

kritične pismenosti na temo delavskih pravic, pomena prekarnega dela; izobraževanja o delovnem pravu in obstoječih pogodbah ter pravic iz dela; vsebin o participatorni ekonomiji; usposabljanja o zadružništvu in zadrugah; simulacije razvoja zadruge in usposabljanja s področja digitalnega fabriciranja. V Mariboru bosta dva 108-urna izobraževalna cikla za udeležence razširjena tudi s prakso v obstoječih zadrugah v Mariboru.

Projekt »Združimo se!« poteka od 5. 10. 2016 do 15. 9. 2018, za konec avgusta 2018 pa pripravljamo dvodnevno mednarodno konferenco, na kateri bomo predstavili rezultate projekta, nastali priročnik in učni pripomoček za opolnomočenje mladih skozi zadružništvo. Na konferenci bomo tako v slovenskem prostoru odprli debato o zadružništvu kot trajnostnemu modelu zaposlovanja mladih ter rezultate raziskav in analiz v Sloveniji in drugih delih Evrope. Predstavljena bo zgodovina in razvoj zadružništva pri nas ter priložnosti in izzivi, s katerimi se zadruge danes srečujejo, temeljne značilnosti zadrug, načini delovanja uspešnih zadrug širom Evrope s poudarkom na zadrugah, ki jih ustanavljajo mladi. Pobližje bomo pogledali participatorne mehanizme odločanja v podjetjih, ki delujejo po načelu participatorne ekonomije, ki so ključni za kakovostno delovanje in v prvi vrsti razvoj zadrug. Predstavljena bodo podjetja, ki so v delavskem lastništvu in upravljanju. Na dvodnevnu dogodku z mednarodnimi strokovnjaki s področja zadružništva se bomo tako dotaknili vseh vsebin, ki jih bomo tekom projekta naslavljali, nastali priročnik pa bo tudi po koncu projekta orodje, s katerim bodo lahko v mladinskih centrih po vsej Sloveniji spodbujali mlade k aktivnemu državljanstvu, kritičnosti, ustanavljanju zadrug in s tem krepljenju participatorne ekonomije.

Če te zanima kritična pismenost na temo sistemskih razlogov za vse večjo prekarnost in brezposlenost mladih ter pomen boja za delavske pravice, participatorna ekonomija in zadružništvo, piši na infopeka@infopeka.org! Seznanjen_a boš s potekom brezplačnega programa, termini usposabljanj in načini, kako se lahko priključiš.

TETA PIZDA! ŠVETCUJE

POZOR!

Teta Pizda išče novega sodelavca ali sodelavko. Ker se je moj obseg dela v zadnjih mesecih zelo povečal, iščem nove sodelavce. Iščem nekoga dobrega, prodornega, drznega in ja, nekoga, ki je zaljubljen v svoje delo. Iščem mlajšega sodelavca, ki je obseden s pisanjem in novimi idejami. Iščem delavca, ki bi se najraje oženil s svojo tipkovnico in programom za urejanje besedil. Iščem osebo, ki je komunikativna, samozavestna, ki je zanesljiva in prilagodljiva strankam, ki ima že nekaj let delovni izkušenj in tudi priporočila.

Če se najdete v zgornjem opisu, potem mi čim prej pošljite svojo prošnjo in motivacijsko pismo.

Delo poteka v petek in svetek, plačilo je stimulativno.
Pogoju je, da imate odprt lasten s.p. ali ste študent.

TETA PIZDA! ŽVEČUJE

TETA PIZDA, LEP POZDRAV! SMO MLADO PODJETJE, KI SE UKVARJA S PRODAJANJEM IZDELKOV IN STORITEV, KI JIH NIHČE NE RABI. KAKO PREPRIČATI LJUDI, DA KUPIJO NAŠE IZDELKE IN STORITVE, ČEPRAV JIH V RESNICI NE POTREBUJEJO?

**LEP POZDRAV,
VSAKOKAPITALISTIČNOPODJETJEKADARKOLI D.O.O.**

Posamezniki in podjetja se morate nenehno učiti in prilagajati novostim. Naročila težko pridobivate, ker imate vse manj aktualne izdelke in storitve ter neučinkovit aparat in proizvodnjo. Običajno imajo ljudje in organizacije, ki veljajo za napredne in uspešne, motivacijo iz prvega izvora – željo po doseganju ambicioznih ciljev. Zanje je značilen proaktivni odnos do učenja. Kadar želite podjetju povečati ali povrnilti zmožnost učinkovitega in konkurenčnega delovanja, morate razviti kompetence vodstvenih kadrov. Rezultat uspešno izvedenega razvojnega ukrepa bo prispeval k ustvarjanju želenih rezultatov podjetja.

Za več informacij vas vabim na svojo delavnico nevrolingvističnega programiranja. Naučili se boste uporabljati različni orodja, npr. Profile XT ter Checkpoint 360, pa tudi različne tehnike, kot je npr. tehnika Satir, ki bo pomagala omejujoča prepričanja zamenjati s takimi, ki jih bodo podpirala. Energija na delavnici bo garantirano odlična. Cena je ugodna.

Vaša Teta Pizda

Imaš problem? Piši mi! Sicer nisem terapevtka, lahko pa poslušam. Sicer nisem usposobljena, sem pa zastonj! Svoje težave mi zaupaj na naslov tetapizda@gmail.com, zagotavljam ti skoraj 100 % diskretnost.

PEEZDÅ

